

Vi äro af Guds sköte, Skapade som 17:28.
"Att vi mågen bli så delaktiga af Guds Na-
tur!" 2. Pts. 1: 4. och detta Allt genom För-
nuftet ~~naturligt~~ naturligtvis, hvilket
hans styrka af 1. Pts. 2: 2. knarott 20
lagikens gala, blifvit äfversatt med
"Förnuftlets märke." Egentligen borde 20
lagikens gala, äfversatt med det Gudsmä-
ga ordets märke, då lagas i nya Testa-
mentet betydde and.

559. Förnuftet är: Filasofernas skalle
en Gudsmälig Kunskapens källa, som
utan dessa källor, kunna äfva fan-
tingen med summa ofelbarket, som
den enfaldige i Bibeln. Men lyck-
ligt vi på icke Förnuftet ännu blif-
vit mågen Gudsmälig Kunskapens käl-
la: den Allmänna Opinionsen. Den
enfaldige måste betrakta Förnuftet
Gudant det är: det Allmänna lefver-
net. Filasofen må gerna uphåja
Förnuftet till Gudsmälig rang, källa
och världighet, han må göra För-
nuftet till en Gudsmälig Kunskapens
källa, till en princip för all både
finlig och äfversfinlig Kunskap.
Men vi måste betrakta Förnuftet
efter den smärtsamhet, som His-
torien gifver oss. Vi måste betrakta
det fullständigt af Förnuftlets stor-
verk: det Allmänna lefvernet,

i den politiska lagstiftningen i dess förhållan-
de till Christendomen, i dess på kallade junder
moralen, och i lifvets viktigaste ögonblick.
560. Då vi på förnuftet i första hand
det äckta rättligt, i andra handseendet för-
ändring, i tredje handseendet finligt, i fy-
de handseendet kallat, i femte handseendet
adskilt. Det vi på sig af Historien, att
den granskanens bestämmade flesta men-
niskor till handlingar, som ständigt
Förnuftet förordningar: Förnuftet, som af-
vara den Gudsmäliga Principens: men
från, som icke kunna, mycket mindre
tillintet göra den äfverhandtagande dem
rationaliteten. Den demoralisationen är nu
starkt, då man som mest lofvar För-
nuftets Gudsmälig källa, då man faller
ned, och tillbeder det stona betädet, just
då vi på demoralisationen såsom är
Kärnans af civilisationen.

561. Var det icke Förnuftet, som skulle utsträ-
la all ofelighet, och stifta ett himmelrike
på jorden? Rationalitetens drömmar
om ett himmelrike på jorden, uti För-
nuftets herravärde. Men detta himmel-
rike tyckes alltså hafva blifvit reali-
seradt, för framtida Eden för himmel-
riket i Förnuftets Herravärde, har blif-
vit realiseradt i Filasofens tjenna. De
gamla Filasoferna förskäde åtoner-
ne, att praktisera i moralen, men icke
nyana tidens stona tankar, som man
icke hört antalet några praktiska
moral filasof, som skulle hafva för-

fäkt, att lemnå dygdens några Ideal, eller
att utfylla sine moraliska bestämmande.
562. Hvad har Färneftlet utträttat för?
Korrekture; den politiska lagstiftningen?
563. 3000 ar, har Färneftlet arbetat på en
lagstiftning, som skulle göra samfundet
lefnaden så pass dräglig, att icke kvanse Ty-
nans kunde transponera lagen under sina
fötter, att icke kvanse tyckpricke kunde
sluderna lagen. Men kvanse har det
gjätt med lagstiftningen? Vi stå ännu
på samma punkt, som Salom, ja vi
stå vida lägre i den vägen än Salom, som
var en klevning, ty Salom har kapad
atmoningens rätt den största konstatigheten
alla lagstiftare, som beträddt efter Salom,
hafva haft det mispriset, att deras lagen
blifvit dräglige efter ett eller annat
århundrade. Ja närmare vi komma
den så härt bepröfade civilisationen, de
största konstatigheten har en triftig
lag. 564. Lagstiftningen växer i jämn-
brett med lagbrätten, och man triftas ännu
om de största villkoren på den
människa samfundet. Men
det icke Färneftlet, som skulle stifta
en för alla tiders gällande samfund
innättning, uti vilken kvanse för-
tign medlen, kunde finna sina natur-
liga rättigheter betryggade, och sina
naturliga flyktigheter utstakade. Jo
verken har Färneftlet betryggadt som
funder samfundet. Det visar sig af en

här, att Färneftlet ståt i passionernes ledband
den orörliga vind, som blädda för dagen
har fått gälla samt natto gån, i dag trift
närken. Men duget de Färneftlet ståt,
da blöt icke kvanse kvanse stater för kvanse,
icke heller den enskilda för väring ut?
564. Men bekämpes icke på väring in-
till en mynshet, för att lära sig, kvanse det
samfundet kvanse kvanse ståt. De ståt
vaner, som vi kvanse af Färneftliga, up-
na beständigt: kvanse samfundet de arbetar
och thåla, för att upstatta andra, unga,
men minni kvanse, som kvanse kvanse
förneftliga, biten, kvanse, unga, pass och
pass kvanse kvanse, som kvanse. Det
ut, som skulle Färneftlet kvanse minni kvanse
kapad kvanse ner i kvanse och kvanse
kvanse.
565. Filosofen invänder, att det icke är för-
neftlets fel, att den politiska lagstiftning
är ofullständig och felaktig, uten
förneftlets fel, som icke mäktas ståt
Färneftlet kvanse kvanse kvanse, samt
intresjonar, som icke kvanse Färneftlet
göra sig gällande i den allmänna
lagstiftningen. Men då frågas jag, kvanse
at det för en kvanse kvanse kvanse, som
icke kvanse kvanse sig gällande, kvanse
den "vi vocis" mäktiga förneftliga
dettill? Och kvanse det för en kvanse
lighet, som mäktiga kvanse under intresjonar
na i allt, ifrå det minni till det
största. Är det för, att intresjonar

tyrka världen, och derane vittnar his-
torien, ja, måtte dessa vara den rätta pen-
sionen för all mänsklig handling. Förnuft
ett churu Gudsomligt, men utöfadt snart,
att dömpas och tillintet göra gräspis-
na, måtte flå och gapa, och kan ingan-
ting utnätta till rönsvissköphästet, på-
kaffan, kuskken i dekad eller dess
tillkommande världen.

566. Och på hvilken punkt flås det
Naturaliga Förnuftet i sitt förhållan-
de till Christendommen? Utan tvifvel
borde Förnuftet vilkerna sig allt det
goda, som finns i religionen, i synner-
het nu, då rationalisterna lyfta så-
som Religionen förklarare, omät jniff-
na, som vilja lyfta Förnuftet, att det ska
för tänka fast. Förnuftet är, i alla allra
heligkäten angår, utöfadt af dess prin-
cip. Det är såsom Gudsomlig princip,
sig själv mäktigt, och såsom förniga
af Ideer, är det af dess de religiösa
videssnas princip, eller aggrundera. Kik-
ra, kuskken människan för tillfäst,
flå de religiösa bekäffna.

567. Mängden Rationalist, har påstätt,
att Förnuftet förider ett planaraliga,
af dess alla mänskliga förhållanden,
än Bibeln, som är mestiskt, och i all
männhet finns, ingenting i uppenbarelse,
som ike, Förnuftet lingsedens infäst,
och fattad, ja, snart uppenbarelse
förklarar i enlighet med Förnuft-
tets handlingar, men det visst

är, att det väsendliga i Religionen till ex. om
Närbara Förnuftet är ja förklarad
för Förnuftet, att oaktet förklarad allra för-
rekommer till Rationalisternas flinf-
ter, ja mycket mindre kunna och kan
angas och bättre till Religionen
väsende, som dygdes allra flinf, antag
flå som väsentlig till människan, mo-
raliska förklarar.

568. Rationalisterna kunna ike förklarar
de kunna ike medgifva, att Förnuftet
förklarad. Deras Förnuft är oaktad
af dygden, det kan ike befinna af det
andra, de påstå, att Förnuftet påstå, att
fjnd genom dess moraliska viljan, som
alltid vill det goda och förklarar
Rationalisterna vilkerna sig allt det goda
som finns i Christendommen, men flinf
sig, att det andra, som finns i människan
naturer. Förnuftet människan tycks, ja
vara väsentlig Gudi i heligt och dygde,
lete, heligt, och dygd, äro kunna egen
vinte, men fjnd, vatt, att angår kenne
ike. Han är således heligt och fjnd, ja.

569. Men Historien bevisar, att Förnuft
ett varit och är förklarad af dess
grasfioner, som göra detta förklarad
Förnuft till den lefrande Christen-
domens fiende. Vilken har ge-
rit påtåfaren mot den uppenba-
rade Religionen, är Rationalist
Naturalist och Deist, i det
16, 17, och 18 de århundradet. Vil-
ken har mera arbetat på

att undergräpa ~~att~~ all Religion i de
bildade Rättsförras tjänsten, är just
desa Rationalisterna, genom hvilka
worlds Tyranneri inget till sitt ornu-
ettes i folkens tjänsten?

570. Men 19 de Seklets Frintänkare
är till och med Dietistiskt sinnade.
De taga Själfare och Dietisterna för
emot inquisitionen: de yrka på
Allmän Toleras. I Sverige yrka
de kanoniskel Plakatets Lyshet
vande, såsom vi sett i Aftonbladets
vid åttiofemliga tillfällen. Vi äro till
nått åfrentygade, att de tala på
sitt friska mor (Rationalismen)
när de yrka Toleras, Men vi
äro åfrentygade, att Förnuftet här
på tänka på Rationalismen, vilka
sinn tjänat här på röra sig frött i
Dietismen.

571. Men vitter Rationalismen,
hvilken färlig fiende Dietismen är
till Rationalismen. Kunde Ratio-
nalisterna Ana, att Dietismen
härjer Människan åfver alla jor-
ders intressen, kunde de fö-
nå på sig, att Dietismen under
gräpas den naturliga männi-
skans heliga intressen,

och föraktas den kristliga färlighet, på
hvilken Rationalisterna äro färdiga
att offra lif och blod: då skulle man
på sig, hvilka förfärliga grimmiga
Rationalismen skulle göra om
Dietismen: man skulle på det gud-
liga Förnuftet, galla, grunna dit ge-
nom men och näfva. Ormenheten
fräses i deras ådrar, och färas ett
mellan tänkarna, när de lifa dessa
572. Men i den Allmänna friska
moralen, måtte väl Förnuftet, ju-
dumliga rättor kännas. Här vi
får sig Förnuftet, som en princip
för All Adelt och godt. Det morali-
ska Elementet tillhör utspjundade För-
nuftet, och Upprättas sig der en-
der som af Ideer naturligen Idén
om det färra, Idén om det gada,
Idén om, det Mäns, och Idén om
det fullkomliga. (Petrelli S. 202).
Förnuftet är på riket på Ideer, om
det färra, Mäns, gada och fullkom-
liga, att det inte kan utlämnas
af Förståndet, hvilket är dessa
gudabnliga som skapas på, på
här de herrligaste materier
till en frid moral.
573. Emellertid förefaller af

Moralfilosofin temmeligen fattig, då den
ställes en rättighet emellan med
hvarigenom moralen blir öfver-
natt. Om vi skulle medgifva, att riktets
hafva sin grund i den Allmänna rätts-
känslan, så är det likväl tydligt att
rättigheterna hafva sin grund i Egoism,
Egennytta och Ambition, hvar och en
enligt Allmänna lagar, som är
ett uttryck af Naturrätten, Ambi-
tionen, eller önskan betraktas som en
rättighet, hvilken menniskan får
beröfva ut af andra, genom lagen.

574. Gomar den sådana Naturrätt, som
grundas på riktets och rättighetens, eller
på hvar sin talionis. Kan nämligen Allmän-
nantiiga Rätt States emellan, blif-
va naturliga, såsom grundade på
Moraliteternas Statesrätt, Utan afseu
Religion, Rätt och Revolutioner, Kan
na blifva rättfärdigade genom Na-
turrätten, som tyder, att menniskan
har rättighet: att försvara sig; emott
och skilde på bekräftad af en annan
Lif. Har har Egennyttfärdighetens in-
flyttat Förnuftet; och i detta Förnuf-
tets ljus är den hedniska Naturrätten
utarbetad.

575. För Hedninges, som sådana kallas
som, Kan en sådan Moral bara på-
de, som grundas på på riktets och rät-
tets, skunda det tydligen visas sig, att en
sådan Moral är lika med kall. Om alla
Någon kunde efter lifva en sådan lag,
säm Moraliteterna stifta i det naturliga
Förnuftet ljus, blifve dock denna ka-
goms hållande endast en Negativ lag,
emellan vilken frihet i det naturliga
tillståndet är endast Negativ såsom
vi afseu påne visar. Men i Christen-
domens ljus visar sig lagens hållande, såsom
Alldeles oomöjlig, hvar och en den christna
moralen, borde framkalla, så, att Gud har
beslutat att under fjord: att ingen Kan
lynnö dygdens höga Ideal, att menni-
skans riktets rike är begränsade af
Någon Rättighet, att viljan är afseu i
Andeliga ting, och att endast nåden
Kan göra menniskan skuld fri.

576. Betraktet den det naturliga För-
nuftet i Christendomens ljus, så finner
vi, att det är försmockast och förblin-
dadt af Rasianer: det har ingen som
Kan seu om Gud och Andeliga ting.
Det theoretiska Förnuftet innehåller
icke mera Ideal om menniskans on-
da Natur, emedan det är inlyttat
af Egennyttfärdighetens, som är
en nådande passion hos alla

Filosofen. Den har gifvit alla moralisternas
terakt till lärare om människans plikter och
rättigheter, kunnigmannas deras moral har
blifvit lika med nall.

577. Och hvilka herrlida hömmar har
Fornuttet att i supra människans i lifvet,
fjerta öfverblifft? Veta vi tillförlitligen samma
herliga förmåner, i sin nästa förmåning,
hvilka det naturliga Fornuttet, anse
för stort, stönt och herrligt redan
har i lifvet: såsom ära, självständighet
frihet, dygd, rikedom, rikhet m.m.

Om man gifves nuar och oss af dessa
herliga förmåner, till rätta narrens
ja förtäras med ära, ambitionen, till-
fredsställelse, eller äreälsket, i hvil-
ket afseende alla verldens ja kallade
stora män skulle anse, för de själga-
ste andar i enighet.

578. Till exempel: Alexander magnus, Cesar
Napoleon; dito verlden, stora plae-
ter, hvilka ännu prisa och beröm-
mas af efterverlden, såsom Platon,
Virgilus, Götter, Tegn. m. fl. Vidare
verlden, stora tankar, hvilka måg-
ligt ingripit i verlden, bildning, så-
som Platon, Aristoteles, Kant, Leib-
niz, Hegel m. fl. Vidare alla fri-
het, kjeltar, som befriat ver-

den ifrån Tyranni och förtroget, såsom
Brutus, Marat, Robespier. och finliga
alla dygde mäntes, som gifvit samt
och efterverld, exempel af en flack för
vanhet, till ex. Saterat, Titus, ducretin.
Med ett ord, alla stora Personligheter,
som Uttrast på verlds Theater, så-
som Pytelles, Malder, tankar, kastar
ner, dennesager, fänger, tillförel-
lone, dennesager. m. m. Et hvilka efter
verlden försett anstades, och hvilka
på ett eller annat sätt befriat
människans plikt, jordiska välstånd
skulle nu efter Fornuttet, benämnas
gar, vara de själgaste andar i enig-
het. Ty hvad skulle väl annars
den jordiska storheten tjena till,
om man ikke kunde se på den af
tygelsen, att alla hade stort och
herrligt är på jorden, måtte vara
ännu större och ännu herrligare
i enighet.

579. För människans bis döden, en
vändergång, utan afväng, en meta-
morfas, hvaras det näppe lifvet
för framgå till sin förklaring.
(Petrelli). Det faller inte filosofen
in, att denna afväng till det
annat lif, kan vara en sådan

metamorfof, som ställer den menfcliga
skicketens nedrighet i den falora
te dagen. — Petrelli säger: "öfren mid
en rätt död, brukas inträda en föregä-
ande genom gripande präfnings, en
vis öfverflyttning och budå fulla af Andelig
dåd!" — Men betydelse den, präfnings?
Kann icke det lyftlyta förknyttel förete
ma en färdig präfnings, som bevisas,
att den naturliga skönheten, öfver
tygelse om ett bättre lif, icke länas vara
förunderligt grundadt?

580. Eller häns en färdig präfningsan-
dast till undantagen, som nämns i
S. 488. Men ett ordert lyda: "enkelte
Menni hos kunna finnas, som ej
lifva i kärlekens lif, och som för-
knyttel tror på Gud, adärligheten" m. m.,
aktande Menfkapen om det öfver-
finliga, såsom en illusion." denna
häftig präfnings inträffas endast på nå-
gon få, de angafte träffaren, hvilka
lyftlyta vis häns till undantagen.

581. Men huru förhåller det sig med
den stora färdigkare Monar, som
litas på sin dygd, eller på sina
vetenskapliga och politiska för-
tjenst? De om alla hafva egen
rättfärdighet till färdigkare
grund.

Och huru förhåller det sig, med den stora ko-
nen bland de enfaldiga, som lita på sin däs-
tro? Manne icke den afrennande präf-
ningen i däs, stunder hafva den betydelsen
att de icke äro förknäade med Gud? End all
sin dygd, med all sin finnes styrka, med all
sin visdom, kunna de icke möta däsens stora
färd. Och hafva fett, att en färdig Kristus
där döden till mötes med gläde heticas
förunderligt öfverflyttning.

582. Men så stas den moraliska
förblindelsen, att den dygdigaste, den
af världen mest aktade Person, har vi
fat sig vara Kristendomens angafte
fiende, till ev. den berömda Kejsaren
Trajanus, som af Historien är känd,
som ett mäktigt för Regenten men
var ickvärdens fiende till Kristendo-
men. Sålänge Kristendomen är en
död katastraf, kan det naturliga för-
nuftet rågor kunde fördraga ickvärd-
ten, men så snart Kristendomen
visas tecken till lif, kan förnuftet
icke fördraga den, emedan den ickvärd
har sig för förnuftet, som förnuften
och färdigkare.

583. Om Häro underflyttas sig, att
häftig den stora Filasofen, för
egen rättfärdighet, och Andelig präf-
färd: den börjas det Gudaktiga

Förnuftet att sprida eld och lågor. or-
malet fräges i Alla dess Ådror; det
fordrar blåt blod, hål och landsförvisning
åt rättensena, som flösa Jamvetsfriden.
Då för man förste se, att det sig fjelst
förquabande Förnuftet är biserarlett;
och just då, när det är som mest för-
djellett, anser det sig mera närmast
Guds: helighet och rättfärdighet.

584. Vi kapa ytt Förnuftets blomster,
teknade med blod, krig, revolutioner
och infernaliskt grymhet, med Fy-
namm och krasuende i kvarje vrä
af Verlden, ifrån Abels blod, till
Terrorismens nykande blodström-
mar; och de som gjort detta kapa
Allsammans varit beäfrade med
Förnuft och fri vilja. Men des för
det Menckliga Förnuftets meriter,
berättiga hikke detsamma, att blif-
va förquabest, Allt minst på en tid,
då demonifikationen bland mas-
san af folket, mera kraftigt
än Filosofens djupa tankar, berisa
Förnuftet, obuylighet, att kje på ver-
den för tronalliska förquä-
ring. Dröm ikke om några best
helighet i Förnuftet, Uträdåne.

585. Filosofen innådes troligen, att För-
nuftet ikke har Någon del, de laster och
brätt, som vidlåda Menckeligheti. Men
för ikke Meriska Menckeligheten har
jagons på Förnuftet nåsning. Der
som brukar Förnuftet rätt, eller
förjammor des bud, har kraft, att
kilkentigåra gaspionerna, munda
fråga vi: kvar för är det på för men-
niskos, som kammitt till Förnuftet,
nästa bruk? Sann Verlden nu ser ett
vis Filosofen vara den enda, som
kan hålla stånd inför Förnuftet, den
flab. Han Allena kan stå på för
träde i Förnuftet, Uträdåne.

586. Om Förnuftet verkligen är en
princip på Allt Mast, Månt och
Ädelb: verlden: kvar för kenne
ikke Filosoferna uttuckla denna
princip på masfar? Verlden är
ikke belåten till några påfaller
uti hvilka det Theoretiska Förnuftet
genom trångt hela kjer smingon.
Verlden skåpues ett praktiskt För-
nuft, som skulle utbyggas stater och
samhälles, enat gaspionerna och
de. Utbrätt: och detta praktiska
Förnuft, kvar finns det? Så län-
ge Filosofen ikke kan bevisa, att
verlden kiltelig varit flydd af för-
nuftiga principer, så länge äro

berättigade till det påstående, att Filosofernas fräkte om Förnuftet, Gudomliga Naturen är bara guder och fräskas, ett omtyt Menyt och själfbeträffning, hvilket var sin grund i Egenrättfärdighet. När Filosofen Måder sig själv i Egoismens preget, då blir Förnuftet Gudomligt.

587. Denne Förnuftet, mandateras i världen küniga, att Förnuftet, hvarken i moraliskt, Religiöst, eller politiskt hänseende är, hvad Filosoferna föregifva det vara, en princip för Allt godt, stort, Mäkt och Edelt i världen; ja kunna vi dock icke undslå, att när man underfåker gämderna på Filosofernas påstående, att Förnuftet är den enda sanna kunskapens källa, i Allt det, som är människans förhållande till Skaparen.

588. Då Filosoferna påstå, att Förnuftet är "en med de äfuerfinliga principerna befryndad kraft, som i sig har och är dessa principer; ja är det klart, att man i sträket Förnuftet, icke blott, som ett finne eller såsom en förmåga, att emottaga intryck af något, utom Förnuftet varande äfuerfinligt eller andeligt. utan som en ring är, att Förnuftet innehåller i sig den äfuerfinliga, moraliska, eller andeliga kraften, hvilket bekräftar sig anderr genom Förnuftet äro vi överens om, la, d. v. s. Gudomliga; men jag finner

inga Guds på detta påstående. Det är endast ett resonemang, som man får tro, om man vill. 589. Om det är, ja, ja, hvad Petrelli säger på ett annat ställe S. 79. Förnuftet trödes det Allgiltiga fram i sin Allgiltighet, med en förståelse, att vara ett Herrskande i Allt, på individerna. Denna förståelse är ett böna, som på ett nödvändigt blifva gällande för oss i finneley och gänningar, knäpnes någon ting men, är hvad människan af sig själv förmår. Ut i denna S. antydes nu förståelsen Apperbarhetens närvarande. Men om Förnuftet bekräftar blotta begreppet af Apperbarhetens påföljande den deraf, att Förnuftet icke är någon Gudomlig kunskapens källa, utan endast ett finne, som kan emottaga inflytelse af något Utom. Förnuftet varande, vare sig finligt eller ofverfinligt.

590. När vi människor till en liten del, hvad som är våra; men kan vi icke, kunna detta vara skall kunna fullbordas. Men vi hafva förmågan, att ingen Filosof ännu af egen drift, eller af blotta Förnuftet, i sin förståelse på ett fast förmågan somans Trass allena utan gänningar, eller "fatisfacto vicariis" är på den sanna människans alldeles närvarande. Men om äro alla Tankar och Filosofers kunliga fiendes till Christenheten, hvilket är främst i kärnan om den

fräa viljan, som är alldeles oförenlig med För-
sonings läran, då det är såklart, att fräa vilja
och allmän brattförlighet, icke läta förnens sig.
Således vet Filosofen, att människans "bös na-
ra" god, dygdig, helig och fröjdig, men kan
vet inte, att detta är alldeles omöjligt för
människan, att ligga.

591. Om människan vet hvad kan bös vara
men är ändå inte, hvad kan bös: ja är för-
tyg, gudsnärlig, kraft, att uppfatta men-
skan, tillintet gjord. Förnuftet har derigenom
berövat sig sin värdighet, att hjälpa människan
utur uppgiften. - För det andra, när Filosofen
påstår, att Förnuftet är, icke blott ett fin-
tan en själfständigt kraft, som är sig själf måg-
tig: ja har han bemärkt, att en stor back
i Psykologin. Ty Förnuftet är ~~ett~~ endast en
allmänhet att finna på blott och icke på
kan verka. Förnuftet kan således, anslåga
Ideen om det goda, om det rätta, om det sköna
och om det fullkomliga, men det kan icke
af egen kraft skapa dessa Ideen, utan de
komma annorstädes igen till Förnuftet.

592. Människan vet således, icke mera, än
till en del, hvad som är rätt, emedan För-
nuftet kan förhållas och förhållas af po-
sitionerna. Åtta tages det rättsliga Förnuft
det felt om det rätta; ja att till alla med-
människor filosoferna motstå och för-
öra tvanåttio. Hvarifrån hafva de
någonne fått Ideen om att känne väsende?
Filosoferna påstå, att Ideen om att kän-
ne väsende är människans medfödd.
Men manne är rationella utan

apparat till yttre sinnen, och således utan jakob-
tänder, kan hafva Ide om orsakarna till någon-
ting, som inte finnas till i sinnet med detta
de? Påstås, att af den tanken, att kunskapen
om ett känne väsende bös vara en följd
af verkställigheten. De äldre Theologer
ha talat om "bäa Causalitatis, incontinentis
och negationis".

593. Men Människan är bra fattig på För-
nuft, Ideen i det, som angår Religionen
det finns inga Förnuft, Ide om men-
skan förändring. Inga tankar kan af
egen kraft komma, att Människan
är af "Naturans" profiture and? Det finns
icke någon Förnuft, Ide om försoning
genom närvarandighet. Men Filosoferna
icke på någon Förnuft, Ide om försoning
genom närvarandighet, emedan kan men-
sig hafva tillräckligt bös: Förnuftet
och tillräckligt kraft: viljan, att lyfta
sig själf utur det förnedrade tillståndet
"genom ett frött och fästigt Förnuftskif".

594. Kära Herr Filosof! Jag fruktar
att ni finnas i själfbeträffning, där
mer. Jag fruktar, att det stora Förnuft
är förfäfladt, jag fruktar, att Förnuftet
kan vara en grundad källa, som ut-
ni känntas infemaliska lägar, i fläkt
för vifvans vatten. Det kan mycket
lätt hända, att ni till följe af en infem-
naliska illusion, anser det vara en god
ig förståelse i Förnuftet, som ingenting
annat är, än en griffen från Apsiden
der. Ni vill icke rikstänka Er.

ja givett, att hvad som Verlden anser för
 stort, Menst oss för litet, kan vara ned
 rigt och för barnas inför Gud. Ty det
 kan lätt tänkas, att det, som Filasofen
 anser för en med det Gudomliga befogen
 och Kraft, är ondet af det som
 Guds Trullas för "djupare mykt".

595. Ernesen förnefatt: Dyckskiffat och ifrån
Dyckskiffat samt i metafysikskiffat aff sende
at ett finne, på hvilket både ³⁰⁰ och och
kan verka, på kan förnefatt: att af
sende, vara ett organ för allt stort
och ädelt, och uti ett annat aff sende
kan det vara ett organ för allt lågt
och nedrigt. Det kan emottagas en hel
Uplösning ifrån den Eld, som brinner
i affgrundens: det kan också emotta
taga Uplösning af den Eld, som Frälshorn
kan, att Uytända. Historien har betydt
tadt denna förnefatt, egenskap, att
kunna förmåta, af nedrige kan finna,
att kunna Uplösas, af moraliska pa
finer, att kunna inprinas både af
Gud, och af Djävulen.

och hjersta närmare beplända.

576. Glas Hålsrätt, är förneftat i ke-
sändels val begränsat. I stället till
enar har förneftat förarna av enka
per, som tillkåra, samt till E. Fror.
Da andra flädet är. förneftat on

del af Intelligenzen. Men heter det, att endast
Förbundet ^{är} öfver, men på andra ställen
för äfven Förbundet tankesfärsåga. Enns
Hälsningar till alla kunn antages. Pläts de
mission, att Förbundet är en försäkring
af Godez, samt ärfattas tillika med
sitt hängifvenhet Rationalisternas
favorit Godez, att Förbundet är det pine
eller det angas, frammed monistiska
fatta moraliska försäkringar. I hvar
man mät för vilja gifvet Rational
isterna de partigatte. Värre: händer
na, frammed de kike underbåta, att an
fästa. Petrus Daxing försäkras.

598. De få beklaga. Och de som kapa All
tids med Mycken Ansejning försvaret
den Årgen. Att Försvaret måste tagas
till fanga under Frans krig, emellan
de utbrut den Årgen, att Försvaret
bör vara kunnande och förberedd
när. Monarkien har tro af en sånt
som inte kan begripas. I själva verket
är den ^{naturliga} inte någon försvaret
attills lära, emellan gifves lära, för
många omöjligt. Natursen som
Försvaret inte kan fatta, och utbrut
måste det tras. När antas man nu
den af Gienratts antydda åfögen, att För-
svaret är det enda årgen, emellan
Monarkien försvaras det af en följ-
ga, det monarkien och det antydda.

fä hafva Rationalisterna fått natten
 på sin gnans ty man kan sika neten
 den rättigheten att påklara Upprättelsen
 för efter sina förutsette. Förnufts, Tolens
 i synnerhet, som nu tidens Rationalist
 i Antikla jäfva Upprättelsen i frigaste
 förklarare jämte det rättandet, att de
 förklarar för, att Människan kan be-
 gräpa den som sitt Förnuft: för på sitt
 rättad. Men de, att Upprättelsen äger
 enstämman med Förnufts förordningar.
 598. Men nu är det just samma här,
 som Umnäth förklarar, nemlig att
 Förnuftet är det enda organ, som
 Människan fattas förnuften. Förnufts
 Medel som kan, att den gifva Upprättel-
 selser innehåller Alla Kriterier af en Gu-
 delig Upprättelse. Alltså kan de
 Människan med sitt Förnuft pröfa
 om och kunnande Upprättelsen är
 en Gudadelig Upprättelse. Men
 det finns liksom många, som vilja
 vända Bibeln kan innehålla en Gud-
 delig Upprättelse, Alltså kan de
 Alltså öfverens, försöker med Förnuft
 att förordning.
 599. Det har Alltså varit Rationalist
 som förordning. De, att Förnuftet äger
 att pröfa, om och kunnande den gif-
 va Upprättelsen, af Gud, som
 i och under denna pröfning rätt, som
 af den rättigheten, att påklara Bibeln
 och de Socialiska Böckerna i de
 punktades, samt de de öfverens

stämman med det Naturliga Förnuftet, som
 har. Hvad är det Alltså som vilja Umnä-
 th förklarar Rationalisterna? Man an-
 tager i Andra sidan fyra förordning,
 Omännelighet, och förordning, natur-
 dighet, Frags integritet, Upprättelsen,
 Autentik. o. s. v. Men den jämte antages
 som vilja, frihet, och Förnuftet, för-
 ga i Andliga Ting.
 600. Det förefaller oss obegripligt, huru
 kan. Kan förklarar på Andliga förordning
 ser, som nu ena sidan tillfridsfalla Die-
 tismen, men i Andra sidan Upprättelsen Rati-
 onalismens öfverens förklarar.
 Antag det den Religiosa Anden, som ges
 igen om Umnäth, Arbete, drömmer
 kan, vilka fullt om Människans frigit,
 lycksalighet uti Förnuftet, Umnäth.
 Människan oröring i begreppet om
 själens förordning, vilken i Anden, för-
 ställande, kan på förordning kanam till
 Anden i ena sidan?
 601. Umnäth kan, som det synes, un-
 der benämningens Förnuft som
 man blandat tvänne ställen för-
 mågenheter. Kan kan ingentides
 under hela Afhandlingen talt om
 hjertat jäfva en självständig magt
 i Den förordningens förordning. Kan kan
 vilken på Förnuftet förordning egen-
 ser, vilken uti slutande till på
 hjertat, till en Frags, vilken

